

Arrest

nr. 228 200 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68 bus 10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 20 april 2015 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dient op 21 april 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 maart 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

*naam: [G.] + 2 kinderen
voornaam: [P.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Sri Lanka*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/03/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 193 047 van 3 oktober 2017 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het non-refoulementbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Tegen de weigering door het CGVS staat een schorsend beroep open waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich opnieuw inhoudelijk buigt over de asielaanvraag. De verzoekende partij heeft van dit recht tijdig en regelmatig gebruik gemaakt.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM, in het bijzonder wat betreft een baby van minder dan 7 maanden.

Het beroep tegen de weigeringbeslissing van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen schorst de verplichting om het grondgebied te verlaten.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou de verzoekende partij verhinderen de behandeling van het hoger beroep tegen de weigering beslissing van het CGVS bij te wonen en derhalve in strijd zijn met een correcte toepassing van artikel 6 EVRM.

Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap, gedurende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terugkeert, gezien de uitspraak nog moet volgen.

Zelfs indien het nieuwe artikel 1 van de Vreemdelingenwet zou vaststellen dat 'illegaal verblijf' de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied, beantwoordt een asielaanvrager met een asielberoep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier niet aan, gelet op de opschortende werking van zijn hoger beroep.

De 'beslissing tot verwijdering' is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Een asielzoeker kan slechts "illegaal" op het grondgebied verblijven indien hij niet meer beschermd wordt door de schorsende werking van het hoger beroep dat hij heeft aangetekend tegen de betwiste weigeringbeslissing van het CGVS. Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden.

Rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 206.948) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 66.328 tot 66.332) stellen dat een asielzoeker belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk en vroegtijdig afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een negatieve asielbeslissing van het CGVS. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten. Het risico op sancties in het land van herkomst, dat nog moet onderzocht worden in het kader van het hoger beroep dat door de verzoeker werd ingesteld, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grongebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikelen 3 en 6 EVRM.

Gezien een volle rechtsmacht beroep mogelijk is na het CGVS waarbij de in overwegingname opnieuw wordt onderzocht, kan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten na een weigeringbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) steeds een risico inhouden op terugkeer naar herkomstland waar men een gevaar loopt.

De uitvoering van de bestreden beslissing van de verwerende partij zou de verzoekende partij, die op 20 april 2017, tijdig en regelmatig naar vorm bij de bevoegde instanties hoger beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, verplichten om terug te keren naar haar regio en land van herkomst zonder het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten, waardoor de opschortende werking van dit hoger beroep zou worden teniet gedaan.

Ook andere rechten zoals steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op een arbeidskaart, recht op een gepaste verzorging, komen ondanks de aflevering van een bijlage 35 door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang."

2.2. In de mate waarin verzoekster betwist dat zij onregelmatig in het Rijk verblijft waar het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep nog steeds hangende is en zij aldus is gerechtigd op het Belgisch grondgebied te verblijven, merkt de Raad allereerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in recente rechtspraak bevestigt dat een derdelander, tenzij hij of zij is gerechtigd op een verblijf op een andere rechtsgrond, illegaal verblijf heeft, in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, zodra zijn of haar verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven (HvJ Grote Kamer 19 juni 2018, C-181/16, Ghandi, § 41; HvJ 5 juli 2018, C-269/18 PPU, § 47 (beschikking)). Daarenboven wijst de Raad erop dat hij bij arrest nr. 193 047 van 3 oktober 2017 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Er blijkt niet dat tegen dit arrest een cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State, waardoor de procedure om internationale bescherming als definitief en negatief afgesloten dient te worden beschouwd. Verzoekster heeft aldus geen actueel belang meer bij dit onderdeel van het middel.

Ook voor zover verzoekster betoogt dat "[o]ok andere rechten zoals (steun van het OCMW), recht op inburgeringscursus, recht op een arbeidskaart, recht op een gepaste verzorging, [...] ondanks de aflevering van een bijlage 35 door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang [komen]", herhaalt de Raad dat hij bij arrest nr. 193 047 van 3 oktober 2017 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Deze procedure om internationale bescherming is definitief en negatief afgesloten. Verzoekster heeft in deze omstandigheden geen actueel belang meer bij dit onderdeel van het middel.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het non-refoulementbeginsel, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf stelt dat het beroep dat zij heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal, haar verplichting om het grondgebied te verlaten schorst. Inderdaad verhindert artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet dat het bestreden bevel hangende de beroepsprocedure gedwongen kan worden uitgevoerd. Verzoekster kan pas gedwongen worden verwijderd naar haar land van herkomst nadat haar verzoek om internationale bescherming tot in graad van beroep is afgewezen en ook in beroep is vastgesteld dat zij in dit land niet moet vrezen voor vervolging of voor onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster wijst er verder nog op dat zij onder meer een kind heeft van nog geen zeven maanden oud, maar zij duidt op geen enkele wijze waarom dit gegeven dan een schending van het non-refoulementbeginsel tot gevolg zou hebben. De schending van het non-refoulementbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate waarin verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). De Raad stelt vast dat verzoekster zich in casu beperkt tot de stelling dat zij een schorsend beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 maart 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft echter geen verdere uitleg noch brengt zij concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij brengt ook geen begin van bewijs naar voor dat de situatie in haar land van herkomst wordt gekenmerkt door zodanig grootschalig geweld dat het zich louter begeven naar dit land haar reeds blootstelt aan een ernstig en reëel risico voor haar leven en op onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad wijst in dit verband ook op zijn arrest nr. 193 047 van 3 oktober 2017 waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekster brengt geen concrete argumenten of stukken naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen. Ook hier dringt verder de vaststelling zich op dat verzoekster op geen enkele wijze toelicht waarom het gegeven dat zij een kind heeft van nog geen zeven maanden oud haar of dit kind dan dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling (RvS 26 maart 2013, nr. 223.003). Verzoekster kan de schending van artikel 6 van het EVRM dan ook niet met goed gevolg opwerpen. Ten overvloede kan worden aangestipt dat verzoekster geen actueel belang heeft bij dit onderdeel van het middel, nu blijkt dat zij tijdens de behandeling van haar hoger beroep in België aanwezig was en zij aldus haar beroep heeft kunnen volgen en de zitting heeft kunnen bijwonen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

Doordat de betwiste beslissing d.d. 27 maart 2017 van de verwerende partij is gericht aan :

[...]

en geen nadere identiteit van “2 kinderen” niet vermeldt.

Een dergelijke beslissing is derhalve, wat betreft de 2 kinderen, onuitvoerbaar.

Tweede onderdeel:

Doordat de betwiste beslissing d.d. 27 maart 2017 van de verwerende partij stelt dat :

[...]

Terwijl:

De verzoekende partij als asielaanvrager in de voorwaarden zal verkeren om in België te werken.

Zelfs indien de minister of zijn gemachtigde verplicht zou zijn om een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een weigeringsbeslissing van asiel of subsidiaire bescherming van een asielaanvraag door het CGVS, hij niet verplicht was dit onmiddellijk te doen, zonder dat de termijn om een schorsend hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verstreken was, en niets hem verhinderde te wachten tot wanneer deze beslissing definitief was geworden of de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS vervallen was. In die mate was het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten minstens voorbarig.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden waaronder de verwerende partij leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoekende partij in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 27 maart 2017 te motiveren, een absolute verplichting om onmiddellijk een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 7, 1ste lid, 1° van de Vreemdelingenwet;

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 7, 1ste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang haar de termijn om hoger beroep aan te tekenen niet verstreken was om hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in te dienen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt behandeld;

Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden;”.

2.4. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster samen met haar twee kinderen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder dat de concrete identiteit van deze kinderen wordt vermeld, betekent nog niet dat deze beslissing wat deze kinderen betreft “onuitvoerbaar” is. De identiteit van deze kinderen is gekend en deze kinderen volgen, zonder eigen verblijfsstatuut, het verblijfsstatuut van hun ouders.

In de mate waarin verzoekster in essentie betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de tegen de beslissing van de commissaris-generaal lopende beroepstermijn werd gegeven en dat de bestreden beslissing aldus voorbarig werd genomen, merkt de Raad op dat – luidens de wetgeving zoals deze gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing – indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigerde te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen aan een vreemdeling en deze vreemdeling onregelmatig in het Rijk verbleef, de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet “onverwijld” een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 20 maart 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verweerder op 27 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) heeft genomen. Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Zij maakt niet aannemelijk dat verweerder in deze omstandigheden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte heeft geoordeeld dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigerde te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen en dat zij op dat tijdstip onregelmatig in het Rijk verbleef.

De Raad benadrukt bovendien dat overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en

tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugnrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

Gelet op de intussen definitieve en negatieve afsluiting van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming, zoals deze reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel en waar verzoekster als dusdanig niet betwist dat er in beginsel een verplichting bestaat tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten bij afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, blijkt bovendien niet dat verzoekster nog het vereiste belang heeft bij haar middel waarbij zij de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, gelet op het volgens haar voorbarig overgaan tot de afgifte van het bevel.

De schending van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS